

Sygn. akt: WK 5/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Buliński (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

SSN Jan Bogdan Rychlicki

Protokolant Anna Krawiec

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Zbigniewa Badelskiego

w sprawie chor. S. K. i mł. chor. sztab. J. K., wobec których postępowanie karne o czyny określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. warunkowo umorzono, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 9 października 2012 r. , kasacji wniesionej przez Zastępcę Prokuratora Generalnego Naczelnego Prokuratora Wojskowego na korzyść od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego z dnia 23 sierpnia 2011 r., postanowił:

uchylić zaskarżony wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania i sprawę w tym zakresie przekazać temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2011 r., Wojskowy Sąd Garnizonowy warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do chor. S. K. w przedmiocie dwukrotnego, a wobec mł. chor. sztab. J. K. trzykrotnego popełnienia występku określonego w art. 286§1 k.k. w zw. z art. 286§3 k.k. W orzeczeniu kończącym postępowanie Sąd pierwszej instancji zasądził od oskarżonego S. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 270 złotych, w tym na podstawie art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych opłatę w kwocie 200 zł, a od oskarżonego J. K. koszty sądowe w wysokości 370 zł, w tym na podstawie art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych 300 zł opłaty.

Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

W dniu 31 sierpnia 2012 r. do Sądu Najwyższego-Izby Wojskowej wpłynęła kasacja Zastępcy Prokuratora Generalnego Naczelnego Prokuratora Wojskowego na korzyść chor. S. K. i mł. chor. sztab. J. K. od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego z dnia 23 sierpnia 2011 r., w części dotyczącej ustalenia kosztów postępowania. Skarżący zarzucił wyrokowi rażące naruszenie prawa, a to art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 Nr 49, poz. 223 ze zm.) mające wpływ na treść orzeczenia polegające na zasądzeniu tytułem kosztów procesu opłat w wysokości 200 zł od chor. S. K. i 300 zł od mł. chor. sztab. J. K. będących sumą maksymalnych stawek opłat liczonych z osobna za każdy warunkowo umorzony czyn, podczas gdy wskazany przepis ustawy o opłatach w sprawach karnych limituje opłatę w razie warunkowego umorzenia postępowania od 60 zł do maksymalnie kwoty 100 zł. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu, w tym zakresie, do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Artykuł 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych stanowi, że w razie warunkowego umorzenia postępowania oskarżony zobowiązany jest do uiszczenia opłaty w wysokości od 60 do 100 zł. Analiza tego przepisu prowadzi,

zdaniem Sądu Najwyższego, do jednoznacznego, w warstwie językowej wniosku, iż w razie warunkowego umorzenia postępowania i to niezależnie od ilości czynów, co do których orzeczono w trybie art. 66 § 1 k.k. oskarżony zobowiązany jest do uiszczenia jednej opłaty, której wysokość kształtowana jest treścią przepisu art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Nie może budzić wątpliwości, że w tej sprawie doszło do warunkowego umorzenia jednym wyrokiem całości postępowania o czyny zarzucone oskarżonym, a nie warunkowych umorzeń postępowań o poszczególne zarzucone im czyny. Zatem w realiach tej sprawy każdemu z oskarżonych powinna zostać wymierzona jedna opłata w wysokości przewidzianej w art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Przyjęcie interpretacji Sądu pierwszej instancji oznaczałoby, że zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania do dwóch czynów i wymierzenie nawet najniższej opłaty jednostkowej, doprowadziłoby do przekroczenia maksymalnej wysokości opłaty określonej w art. 7 ustawy o opłatach. Co więcej, akceptacja omawianego poglądu mogłaby skutkować powstaniem sytuacji trudnej do pogodzenia z zasadą racjonalnego ustawodawcy i względami celowościowymi, gdyż w przypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego o więcej niż jeden czyn oskarżony uiszczałby opłatę w wysokości większej niż sprawca przestępstw, wobec którego orzeczono karę łączną pozbawienia wolności w wysokości wskazanej w art. 2 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Rozwiązanie to przeczyłoby też zasadzie sprawiedliwości bowiem stawiałoby osobę, wobec której warunkowo umorzono postępowanie karne w sytuacji gorszej od sytuacji skazanych za przestępstwa. Podzielenie wskazanego poglądu mogłoby również doprowadzić, w określonej sytuacji procesowej, do orzeczenia opłaty w wyroku warunkowo umarzającym postępowania w wysokości przekraczającej tę maksymalną ustaloną w art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych. W końcu należało podnieść, że również w świetle treści art. 6 zdanie pierwsze ustawy o opłatach w sprawach karnych, trudno byłoby, bez naruszenia zasady racjonalności ustawodawcy, uzasadnić koncepcję orzekania opłaty od każdego z czynów, do którego zastosowano warunkowe umorzenie postępowania i sumowania tych opłat. Z tych też powodów rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w zakresie opłat należnych zgodnie z unormowaniem zawartym w ustawie o opłatach w sprawach karnych, należało uznać za nietrafne. Wskazane argumenty przekonały Sąd Najwyższy o trafności zarzutu kasacji.

Skoro do chwili orzekania przez Sąd Najwyższy w przedmiocie kasacji nie doszło do „poprawienia” zaskarżonego orzeczenia w zakresie jednego ze składników kosztów procesu, to trafność postawionego zarzutu i wykazany istotny wpływ tego uchybienia na treść wyroku Sądu pierwszej instancji - musiał doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej ustalenia należnych opłat i przekazania sprawy – w tym zakresie- Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.